

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 116/2026-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], t. č. v [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Silviou Benhatchi, Floriánska 16, Košice, proti postupu Mestského súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 8T/14/2023 (pôvodne Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 7T/50/2019) takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 8T/14/2023 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Bratislava I **p r i k a z u j e** v konaní sp. zn. 8T/14/2023 konať bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie v sume **3 000 eur**, ktoré **j e** mu Mestský súd Bratislava I **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Mestský súd Bratislava I **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **824,72 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 11. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8T/14/2023. Sťažovateľ v petite podanej ústavnej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených práv, prikázal mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 8 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I, odboru kriminálnej polície, 2. oddelenia vyšetrovania ČVS: ORP-79/2-VYS-B1-2018 z 22. marca 2018 trestne stíhaný pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, 3 písm. a), b), ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona spáchaný formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. b) Trestného zákona. Prípravné konanie bolo ukončené podaním obžaloby na sťažovateľa a spoluobvineného prokurátorom Okresnej prokuratúry Bratislava I č. k. 2 Pv 86/18/1101-94 z 25. novembra 2019 doručenej Okresnému súdu Bratislava I 27. novembra 2019, na ktorom napadnuté konanie trvá už 7 rokov, 10 mesiacov a 20 dní. Podľa sťažovateľa mestský súd aj napriek uvedenej dĺžke konania nezabezpečil vytvorenie procesných podmienok na to, aby sa vec mohla riadne prejednať na hlavnom pojednávaní, pričom žiadny z dosiaľ nariadených termínov hlavného pojednávania nevedol k vecnému prejednaniu obžaloby, keďže všetky boli odročené bez vykonania dokazovania. Takýto postup okresného súdu, resp. mestského súdu predstavuje podľa sťažovateľa závažné porušenie povinnosti súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov, keďže každá vec, či už trestná, alebo občianskoprávna, má byť prejednaná a rozhodnutá v primeranej lehote, pretože primeraná rýchlosť konania je jednou z podmienok spravodlivého procesu v širokom zmysle slova a príliš dlhé konanie ohrozuje jeho účinok a kredibilitu. Tento naratív je osobitne umocnený v trestných veciach, keďže v dôsledku prietáhového postupu súdu sa oslabuje výchovný účinok trestného konania, vytráca sa základný vzťah medzi trestným činom a trestom a obvinený sa ponecháva príliš dlho v neistote o svojom osude, čo môže v konečnom dôsledku viesť až k odmietnutiu spravodlivosti.

3. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 116/2026-10 z 24. februára 2026 ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Vyjadrenie mestského súdu

4. Mestský súd vo svojom vyjadrení ozrejmil, že trestná vec sťažovateľa bola pôvodne vedená na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 7T/50/2019 a následne bola uznesením tohto súdu č. k. (8T) 7T/50/2019-679 z 23. februára 2023 vylúčená na samostatné konanie vedené pod sp. zn.

8T/14/2023. Mestský súd postupoval v súčinnostnej spolupráci s inými súdmi, ktorej cieľom bolo zabezpečiť súdne spisy o trestnom stíhaní a odsúdení sťažovateľa v jeho iných trestných veciach pre potreby ukladania súhrnného trestu, tieto požadované spisy „*nebolo možné okamžite pripojiť, preto súd uskutočňoval procesné úkony za účelom ich pripojenia.*“. Nariadený termín hlavného pojednávania na 31. október 2024 sa neuskutočnil z dôvodu poštovej chyby pri doručovaní predvolaní na tento termín, v dôsledku čoho sa tak nerealizoval. Ďalší nariadený termín hlavného pojednávania na 12. marec 2025 sa neuskutočnil z dôvodu nezabezpečenia eskorty sťažovateľa z ústavu na výkon trestu odňatia slobody, ktorý mal byť podľa ústavu zrušený. Ďalší nariadený termín hlavného pojednávania na 12. september 2025 sa uskutočnil a boli na ňom oznámené všetky dosiaľ pripojené súdne spisy, následne bol odročený na účely oboznámenia sa s ďalšími vyžiadanými súdnymi spismi, ktoré neboli dosiaľ pripojené, a zisťovania stavu konania vedeného pod sp. zn. B4-2T/36/2022 a „*aktualizácie trestných stíhaní sťažovateľa.*“. Posledný termín hlavného pojednávania nariadený na 17. február 2026 sa uskutočnil a boli na ňom oznámené ďalšie pripojené súdne spisy a „*bolo konštatované, že sa nepodarilo pripojiť všetky potrebné spisy a sťažovateľ uviedol, že len na tunajšom súde sú proti nemu vedené ďalšie dve trestné konania.*“. Následne bol nariadený ďalší termín hlavného pojednávania na 17. jún 2026.

5. V závere mestský súd konštatoval, že v napadnutom konaní konal bez priesťahov, k zrušeniu, resp. odročeniu hlavného pojednávania došlo z dôvodov, ktoré neboli na strane súdu ani na strane sťažovateľa, k porušeniu práv sťažovateľa nedošlo a sťažnosť považuje za nedôvodnú.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

6. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako tak aj pri práve na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020). Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov (a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) sa splní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty týkajúcej sa svojich práv (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, II. ÚS 22/96, II. ÚS 48/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 92/97, I. ÚS 10/98, IV. ÚS 535/2013, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020). V trestných veciach k nastoleniu stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu o vine, resp. nevine obžalovaného a na tento výrok nadväzujúcimi ďalšími výrokmi nastoľujúcimi práva a povinnosti (IV. ÚS 536/2021, IV. ÚS 358/2022, IV. ÚS 103/2023).

7. V trestných veciach je cieľom čl. 6 ods. 1 dohovoru zabezpečiť, aby obvinená osoba nebola príliš dlho obvinená a aby sa o tomto obvinení rozhodlo (Wemhoff proti Nemecku z 27. 6. 1968, sťažnosť č. 2122/64, bod 18). Toto právo je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces.

8. Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť aj v trestnom konaní taký procesný postup, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty strán (III. ÚS 233/2021, III. ÚS 411/2021, IV. ÚS 388/2025).

9. Ústavný súd napokon poukazuje aj na to, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna a neefektívna činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, a to v prípade, ak jeho činnosť nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ na neho obrátil s návrhom, aby o jeho veci rozhodol (IV. ÚS 22/02, III. ÚS 103/09). Teda zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (IV. ÚS 22/02, II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011, IV. ÚS 103/2023).

10. Pri posudzovaní dĺžky trestného konania zohľadňuje Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) viaceré okolnosti, medzi nimi zložitosť prípadu, správanie sťažovateľa a postup zodpovedných orgánov (Chiarello proti Nemecku z 20. 6. 2019, sťažnosť č. 497/17, bod 45).

III.1. Právna a faktická zložitosť veci:

11. Pokiaľ ide o zložitosť prípadu, tá môže okrem iného vyplývať z rozsahu obvinení, množstva osôb zapojených do konania (napr. počet obvinených, svedkov) alebo tiež z medzinárodného aspektu prípadu (Neumeister proti Rakúsku z 27. 6. 1968, bod 20).

12. Predmetom napadnutého konania je vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti sťažovateľa pre majetkovú trestnú činnosť, čo predstavuje štandardný predmet trestnoprávnej agendy súdov s vopred definovaným okruhom dokazovania. Napadnuté konanie ústavný súd nehodnotí ako príliš náročné ani po stránke právnej a ani po stránke skutkovej.

III.2. Správanie účastníka konania:

13. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa, čl. 6 dohovoru nevyžaduje, aby tento aktívne spolupracoval so súdnymi orgánmi. Taktiež sťažovateľovi nemožno vyčítať skutočnosť, že využíva jemu dostupné opravné prostriedky podľa vnútroštátneho práva (Erkner a Hofauer proti Rakúsku z 23. 4. 1987). Od sťažovateľa sa vyžaduje iba to, aby preukázal riadnu starostlivosť pri vykonávaní procesných krokov, ktoré sa ho týkajú, a aby nepristupoval k využívaniu zdržovacej procesnej taktiky a využil možnosti priznané vnútroštátnym právnym poriadkom na skrátenie konania (Unión Alimentaria Sanders S.A. proti Španielsku zo 7. 7. 1989). Správanie sťažovateľa preto predstavuje objektívnu skutočnosť, ktorá nemôže byť pripísaná štátu a ktorá sa musí zohľadniť pre účely určenia, či bola prekročená primeraná lehota uvedená v čl. 6 ods. 1 dohovoru (Eckle proti Nemecku z 15. 7. 1982, Poiss proti Rakúsku z 23. 4. 1987). ESLP taktiež zohľadňuje úmysel sťažovateľa predĺžovať konanie, keď táto skutočnosť jasne vyplýva zo súdneho spisu (I. A. proti Francúzsku z 23. 9. 1998, sťažnosť č. 28213/95, bod 121).

14. V rámci posúdenia druhého kritéria používaného na hodnotenie prípadných zbytočných prietáhov v súdnom konaní ústavný súd konštatuje, že na strane sťažovateľa nezistil také skutočnosti, ktoré by zapríčinili doterajšiu dĺžku napadnutého konania.

III.3. Postup mestského súdu v konaní:

15. Článok 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby sa v konaní postupovalo rýchlo, zároveň však ustanovuje aj všeobecnejšiu zásadu riadneho výkonu spravodlivosti. Medzi týmito požiadavkami je potrebné nájsť spravodlivú rovnováhu (Boddaert proti Belgicku z 22. 9. 1992, sťažnosť č. 12919/87, bod 39).

16. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie začalo na okresnom súde, ktorému bola obžaloba na sťažovateľa a ďalšieho spoluobžalovaného [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], mestská časť [REDAKOVANÉ], doručená 27. novembra 2019 a konanie bolo vedené pod sp. zn. 7T/50/2009. Okresný súd rozhodol trestným rozkazom č. k. 7T/50/2019-529 z 3. decembra 2019 tak, že uznal sťažovateľa vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), g), ods. 2 písm. a), b) Trestného zákona v súbehu s prečinom neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 2, 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona, za čo mu uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov a 4 mesiacov, na ktorého výkon sťažovateľ zaradil do ústavu so stredným stupňom stráženia. Sťažovateľ proti trestnému rozkazu okresného súdu č. k. 7T/50/2019-529 z 3. decembra 2019 podal odpor 2. januára 2020 a spoluobžalovaný 7. januára 2020. Od tohto času, teda od 7. januára 2020, do 13. apríla 2022 bol okresný súd vo veci úplne nečinný, keď až 13. apríla 2022 sa konalo na okresnom súde hlavné pojednávanie, na ktorom bolo zistené, že sa spoluobžalovaného [REDAKOVANÉ] nepodarilo predvolať z adresy, ktorú určil na doručovanie písomností, a sťažovateľovu prítomnosť na hlavnom pojednávaní sa taktiež nepodarilo zabezpečiť, pričom okresný súd zistil lustráciou v systémoch Zboru väzenskej a justičnej stráže, že je vo výkone trestu odňatia slobody. Na ďalšom nariadenom termíne hlavného pojednávania 14. júla 2022 súd zistil, že na spoluobžalovaného [REDAKOVANÉ] bol v inej trestnej veci vydaný príkaz na zatknutie a sťažovateľ bol predvedený z Ústavu na výkon trestu [REDAKOVANÉ]. Okresný súd odročil hlavné pojednávanie na 6. október 2022, do ktorého času vyžiada a pripojí súdne spisy z iných trestných konaní vedených proti sťažovateľovi a spoluobžalovanému [REDAKOVANÉ] a preverí realizáciu príkazu na jeho zatknutie s tým, že podľa výsledku zväží vylúčenie trestnej veci sťažovateľa na samostatné konanie. Na ďalšom termíne hlavného pojednávania 6. októbra 2022 bolo zistené, že sa spoluobžalovaný [REDAKOVANÉ] nachádza v nemocničnom zariadení, kde je hospitalizovaný na jednotke intenzívnej starostlivosti z dôvodu viacnásobných bodných zranení nožom. V dôsledku tejto informácie mal okresný súd odvolať príkaz na zatknutie na spoluobžalovaného. Na ďalšom termíne hlavného pojednávania 23. februára 2023 okresný súd oznamoval, že sa nepodarilo príslušníkom Policajného zboru z oddelenia pátrania Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava V zastihnúť obžalovaného [REDAKOVANÉ] v nemocničnom zariadení 6. októbra 2022 a súdu sa ho nepodarilo predvolať z adresy, ktorú označil na doručovanie písomností. Následne okresný súd uznesením č. k. (8T) 7T/50/2019-679 z 23. februára 2023 vylúčil trestnú vec sťažovateľa na samostatné konanie vedené pod sp. zn. 8T/14/2023.

17. Na podklade už uvedeného prehľadu úkonov vykonaných v predošlej trestnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 7T/50/2019 ústavný súd konštatuje nečinnosť okresného súdu v čase od 7. januára 2020 do 13. apríla 2022 a neefektívnu činnosť okresného súdu od 13. apríla 2022 do 23. februára 2023, keďže okresný súd nekonal od 7. januára 2020 do 13. apríla 2022 a v čase od 13. apríla 2022 síce vykonal 4 termíny hlavného pojednávania, na ktorých však iba zisťoval

dispozičnú prítomnosť obžalovaných na trestnom konaní, keď na prvom pojednávaní 13. apríla 2022 oznámil informáciu o tom, že sťažovateľ sa nachádza v Ústave na výkon trestu [REDAKOVANÉ], a túto informáciu si mohol zabezpečiť aj pred konaním hlavného pojednávania a sťažovateľa na riadne nechať predviesť z ústavu. Pokiaľ okresný súd na hlavnom pojednávaní 14. júla 2022 oznamoval vydanie príkazu na zatknutie na spoluobžalovaného [REDAKOVANÉ], tak mal operatívne vylúčiť trestnú vec sťažovateľa na samostatné konanie, keďže nemohol predvídať úspešnosť realizácie príkazu na zatknutie na spoluobžalovaného [REDAKOVANÉ] a správnosť tohto názorového predpokladu bola aj potvrdená na hlavnom pojednávaní 23. februára 2023, keď v dôsledku nedostupnosti spoluobžalovaného [REDAKOVANÉ] bolo potrebné trestnú vec sťažovateľa aj tak vylúčiť na samostatné konanie. Takto okresný súd v časovom úseku napadnutého konania od 13. apríla 2022 do 23. februára 2023 vykonával iba úkony smerujúce k preverovaniu dispozičnej dostupnosti obžalovaných na konanie a avizoval snahu o zabezpečovanie súdnych spisov z iných konaní, túto činnosť administratívneho charakteru mohol realizovať aj mimo termínu hlavného pojednávania. Na podklade uvedeného tak ústavný súd konštatuje priet'ahový postup okresného súdu v napadnutom konaní v čase od 7. januára 2020 do 23. februára 2023 v trvaní 3 rokov a 1 mesiaca.

18. V ďalšom časovom úseku napadnutého konania od 23. februára 2023 do času podania ústavnej sťažnosti 11. februára 2026 už mestský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 8T/14/2023 postupoval pri prejednaní veci tak, že síce nariadil niekoľko termínov hlavného pojednávania, ale (i) nariadený termín hlavného pojednávania na 31. október 2024 sa neuskutočnil z dôvodu poštovej chyby pri doručovaní predvolaní na tento termín, ktorej podstata mala spočívať podľa predsedu senátu v tom, že „*chybou poštového úradu neboli zásielky vypravené tunajším súdom dňa 07.10.2024 dané na poštovú prepravu.*“, (ii) nariadený termín hlavného pojednávania na 12. marec 2025 sa neuskutočnil z dôvodu nezabezpečenia eskorty sťažovateľa z ústavu na výkon trestu odňatia slobody, ktorý mal byť podľa ústavu zrušený, a (iii) na termíne hlavného pojednávania 12. septembra 2025 súd oznamoval všetky dosiaľ pripojené súdne spisy, aby následne hlavné pojednávanie odročil na ďalší termín na účely oboznámenia s ďalšími vyžiadanými súdnymi spismi, ktoré neboli dosiaľ pripojené, a zisťovania stavu konania vedeného pod sp. zn. B4-2T/36/2022 a „*aktualizácie trestných stíhaní sťažovateľa.*“. Takýto postup mestského súdu pri prejednaní veci nie je prejavom efektívneho prístupu, pričom je potrebné akcentovať, že počas viac ako 6-ročnej doby napadnutého konania (od 27. novembra 2019) nebol dosiaľ sťažovateľ v konaní pred súdom ani len vypočutý, keď počas tejto doby mestský súd (i) bol úplne pasívny (od 7. januára 2020 do 13. apríla 2022) alebo (ii) svoju činnosť obmedzil len na zisťovanie dispozičných predpokladov prítomnosti obžalovaných na hlavnom pojednávaní, alebo (iii) zabezpečoval súdne spisy obžalovaných z iných konaní a „*aktualizoval trestné stíhania sťažovateľa.*“. Ústavný súd takýto postup mestského súdu (predtým okresného súdu) hodnotí ako celok ako neefektívnu činnosť, keďže zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (IV. ÚS 22/02, II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011, IV. ÚS 103/2023, IV. ÚS 205/2023), pretože základnou povinnosťou súdu aj v trestnom konaní je zabezpečiť taký procesný postup, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty strán (III. ÚS 233/2021, III. ÚS 411/2021,

IV. ÚS 388/2025). Inými slovami, ak nečinnosť súdu vrátane jeho neefektívneho prístupu k prejednaníu veci charakterizuje konanie ako celok, nemá význam hodnotiť sporadické úkony súdu (II. ÚS 200/05, I. ÚS 398/08, IV. ÚS 60/09, I. ÚS 76/09, I. ÚS 289/2010, IV. ÚS 36/2024, IV. ÚS 38/2024) a celé napadnuté konanie od 27. novembra 2019 do času podanej ústavnej sťažnosti 11. februára 2026 považuje ústavný súd za priet'ah v trvaní 6 rokov a 3 mesiacov a porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

19. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal. Vzhľadom na to, že mestský súd do dňa vydania tohto nálezu vo veci nerozhodol, ústavný súd mu prikázal v napadnutom konaní konať bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku nálezu).

20. V závere ústavný súd konštatuje, že vyjadrenie mestského súdu z 13. marca 2026 nezaslal na vyjadrenie právnej zástupkyňi sťažovateľa z dôvodu, že vzhľadom na obsah ústavnej sťažnosti a obsah vyjadrenia by prípadná replika nemohla ovplyvniť rozhodnutie ústavného súdu. Ústavný súd ďalej konštatuje, že v tejto veci vzhľadom na chronológiu konania a jeho aktuálny stav nepovažoval za relevantné okolnosti súvisiace s využitím sťažnosti na nečinnosť podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku, čo sa odrazilo už v prijatí veci na ďalšie konanie.

IV.

Primerané finančné zadosťučinenie

21. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

22. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

23. Sťažovateľ požiadal o priznanie finančného zadosťučinenia 8 000 eur z dôvodu priet'ahov v napadnutom konaní a dopadu trestného konania na jeho osobný život.

24. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (III. ÚS 45/2012, IV. ÚS 132/2012, I. ÚS 70/2012, I. ÚS 44/2018, IV. ÚS 95/2018, I. ÚS 341/2018, III. ÚS 187/2018, IV. ÚS 64/2020, tiež Zongorová proti Slovenskej republike z 19. 1. 2010, sťažnosť č. 28923/06 a Ďurech a ďalší proti Slovenskej republike zo 7. 7. 2009, sťažnosť č. 42561/04).

25. Ústavný súd s prihliadnutím na skôr identifikovanú dobu priet'ahov a svoju vlastnú rozhodovaciu prax (IV. ÚS 21/2018, I. ÚS 44/2018, IV. ÚS 95/2018, I. ÚS 341/2018, III. ÚS 187/2018, IV. ÚS 64/2020, IV. ÚS 103/2023) priznal sťažovateľovi sumu primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 3 000 eur (bod 3 výroku nálezu).

26. Pri posudzovaní výšky primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd zohľadnil aj judikatúru ESĽP (Scordino a ďalší proti Taliansku z 27. 3. 2003, s'ťažnosť č. 36813/97, oddiel I, Horváthová proti Slovenskej republike zo 17. 5. 2005, s'ťažnosť č. 74456/01, Palgutová proti Slovenskej republike zo 17. 5. 2005, s'ťažnosť č. 9818/02, Švalík proti Slovenskej republike z 15. 2. 2005, s'ťažnosť č. 51545/99).

27. S'ťažovateľ požadoval priznanie finančného zadost'učinenia 8 000 eur. Vzhľadom na to, že ústavný súd priznal s'ťažovateľovi finančné zadost'učinenie 3 000 eur, vo zvyšnej časti jeho návrhu nevyhovelo (bod 5 výroku nálezu).

V. Trovy konania

28. S'ťažovateľ v petite ústavnej s'ťažnosti navrhol, aby mu ústavný súd priznal náhradu trov konania.

29. Podľa § 73 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom, ktoré vzniknú účastníkovi konania, uhrádza účastník konania.

30. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

31. Ústavný súd priznal s'ťažovateľovi trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátkou pozostávajúce z odmeny advokátky za 2 úkony právnej služby vykonané v roku 2026, a to prevzatie a príprava zastupovania a písomné podanie s'ťažnosti ústavnému súdu. Vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v sume 396,50 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby v sume 15,86 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Za 2 úkony právnej služby patrí s'ťažovateľovi náhrada trov konania vo výške 824,72 eur (bod 4 výroku nálezu).

32. Priznanú náhradu trov konania je mestský súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne s'ťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

33. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2026

Libor Duľa
predseda senátu